

Jankó Judit

# Meg kellett csinálni

## Art and Antique

Várkert Bazár,  
2021. VI. 9–13.

Általában nem könnyű beszámolót írni egy art fair-ről, hiszen mi lehet egy vásár fő értékelési szempontja? A látogatószám? Az eladások összértéke? A másutt nem látható különleges műtárgyak felsorakoztatása? A vásár standjai közt felvonuló fontos emberek, szakmabeliek, gyűjtők vagy celebek felvonulása?

A június 9. és 13. között megrendezett *Art and Antique Budapest* vásárról azért is nehéz összefoglalót írni, mert most minden másképp van. A Covid átírtja életünk kereteit, és egyelőre éppen csak kinyílt a karanténkalitka ajtaja, még bátortalanul lépünk ki rajta. Az art fairek találkozási pontok, olyan koncentrált események, ahol a műkereskedelem, a művészeti világ szereplői közül mindenki egyszerre, egy helyszínen vonul fel, információcsere zajlik, trendek alakulnak, ismeretségek kötődnek. Jó másfél évre ez kimaradt. De nemcsak az újrakezdés szokásos nehézségeiről van szó vagy arról, hogy biztonságos-e sok ember közé bemenni egy zárt térbe. A művészeti vásárok világa, a csillogás, a luxus, a műtárgybefektetés, a fölösleges pénzek elköltése – nem feltétlenül ez épül vissza legelőször egy világvárvány után, még akkor sem, ha a művészet szerepe mentális egészségünk fenntartásában egyértelműen bebizonyosodott a járvány alatt.

Az *Art and Antique* különleges abból a szempontból, hogy az első covidos megbetegedést a tavalyi vásár nyitópartijával egy időben jelentették be, gyakorlatilag a karantén ezzel a vásárral kezdődött, és – kis túlzással –

ezzel zárult a harmadik hullám. Ez eredetileg egy tavaszi vásár, gondosan kiválasztott időponttal, hogy ne ütközzön az őszi *Art Market Budapest*-tel. A dátumváltás, a mostani nyári időpont, ami kétszeri csúsztatás után végül is megvalósult, nem is bizonyult a legszerencsésebbnek. Régi szabály, hogy Budapesten nem érdemes nyáron nagy rendezvényeket szervezni, mert a célközönség a Balatonon van. Ráadásul ütközött egy irodalmi fesztivállal, egy foci EB-vel, és még a kánikula is beütött. Nem kerülgetem tovább, feltűnően kevesen voltak. A nyitópartit kivéve, mert ott sokan felvonultak.

Az új helyszínre, a Várkert Bazárba kitelepült galériások közül többen is csalódottságuknak adtak hangot, úgy érezték, nagyobb hírveréssel, átgondoltabb social media reklámkampánnyal több látogatót lehetett volna odavonzani. Tiszteletre méltó a vásár szervezőjétől, hogy nyitott volt a kritikára, minden észrevételt meghallgatott, végig jelen volt, és gyakran lehetett látni az egyes standokon üldögélve, a galériásokkal beszélgetve.

Voltak azonban szép számmal olyanok is, akik elégedetten zárták a vásárt, sok eladással, s hallottam azt a bon mot-t is, hogy nem sok látogatóra van szükség, hanem elegendő vevőre. (Természetesen ez sem ilyen egyszerű, hiszen az érdeklődőkből lesznek a későbbi vásárlók és a felhajtás, hírverés ennek a piacnak alapvetése.)

A szervezők menségére szóljon, hogy többszöri dátummódosítás után, a nyitónap előtt négy héttel született meg a döntés a rendezésről. Néhány galéria elkötelezetten beállt a vásár rendezői mögé, ők a maguk felületein erőteljesen terjesztették a vásár hírért, sikerült is a saját közönségüket, gyűjtőkörüket behozni, s ők eladásokat is jobban realizáltak. A Jazzy Rádióban is sok hírverést kapott az esemény.

Bár az új helyszín kisebb, mint a Millenáris, de exkluzivitást és eleganciát hordoz, és a kisebb standok válogatottabb kínálatot is jelentenek, feljebb húzzák a színvonalat, ami nem tett rosszat. Az öt nap túl hosszúnak tűnt, sok volt benne az üresjárat, viszont a galériásoknak végig ott kellett lenniük, ez sokuk számára fárasztónak bizonyult. Többen kiemelték, hogy a vásár kísérőprogramjai, a panelbeszélgetések érdekesek és színvonalasak voltak, sőt aktuálisak, bár ezeken is elfért volna több néző, és hiányzott a megfelelő hangosítás, illetve hogy megafonon felhívják rájuk a látogatók figyelmét.

Ami a trendeket illeti, a vásár klasszikus és kortárs kínálatot egyaránt felvonultatott, de a rezümé az, hogy a kortárs irányában van határozottabb érdeklődés. Az eladások döntő többsége kortárs műtárgy volt. Mindent összevetve, a „menni kell tovább” elv jegyében egyet tudok érteni azzal a galériással, aki csak annyit válaszolt nekem arra a kérdésemre, hogy mi a véleménye az idei *Art and Antique*-ről, hogy „Meg kellett csinálni.”

A Kálmán Maklár  
Fine Arts Galéria  
standja  
↓

